

LA SABATA DEL BARNATRESC

Sí, sí, ho heu sentit bé. Sóc la sabata del Barnatresc. Aquella que veieu en les fotos de les banderoles dels fanals i en els fulletons de propaganda. Tinc molts anys, estic una mica fotuda, però encara tinc corda per estona.

Cada tercer diumenge de mes, faci fred o calor, plogui o hi hagi un sol radiant, em porten a la caminada de Barnatresc. I així, he recorregut molts quilòmetres pels llocs més bonics i desconeguts de Barcelona. A vegades sento remugar que aquest carrer fa pujada, que el semàfor no canvia mai. Però arriba la cita i sempre surto disposada a conèixer els carrers i els parcs de la ciutat.

Tal i com em veieu, ja tinc uns anys i no gaudeixo de les comoditats i els luxes d'altres companyes més modernes: que si soles ergonòmiques, que si teixits transpirables, que si colors vius i fosforescents. Jo sóc una sabata modesta, antiga, però conservo tota l'empenta del primer dia. I també la il·lusió de l'esperit caminador: xino-xano, gaudint de la ciutat i sobretot de les converses de la gent. Ai si publicués un llibre explicant totes les anècdotes que escolto!

Algunes vegades m'han comentat que és molt més entretingut si em fessin córrer per la muntanya. Però sempre he pensat que he tingut molta sort de poder gaudir des d'arran de terra de les caminades de Barnatresc. La gent és senzilla, alegre, amb ganes de fer esport però sense competir per veure qui acaba primer.

Em fa molta gràcia quan se m'acosta un gos i m'ensuma. Sento una tremolor molt agradable quan acaricia la seva pell sobre la meva tela. Ah! i encara que no sentiu res, a mi també em fa mal si algú em trepitja.

Porto molts anys amunt i avall pels barris de Barcelona i he de començar a pensar en la jubilació. El sindicat de les espadnyes diu que aguantí, que tot està molt car i les pensions no s'apugen. Però mentre pugui, un cop al mes vull continuar trepitjant els carrers de la meva ciutat i sortint a les fotografies com la sabata del Barnatresc.

Oriol Monclús Majó